

Nešiokite vaišnaviškus drabužius visur - tai geriausias pamokslavimas!

KELIAUJANČIO VIENUOLIO DIENORAŠTIS

11 dalis, 3 skyrius
Kovo 1 - 18, 2010

Šrila Indradjuma Svamis

Didžiai apdovanotas

Po nemalonios patirties San Diego ir Vankuverio oro uostuose, kur buvau kamantinėjamas apsaugos pareigūnų, vėl svarsčiau, ar nevertėtų keliaujant po Jungtines Valstijas dėvėti nebhaktiškus drabužius.

Dėl teroristų keliamo pavojaus šalies oro uostuose imtasi griežtesnių apsaugos priemonių. Keleiviai, keliantys įtarimą, dažnai tikrinami papildomai, nerimą kelia tai, kad yra išskiriami įvairių rasių, etninių, religinių ar tautinių grupių žmonės. Ir be jokių abejonių plevenantis sanjasio šafrano spalvos drabužis atkreipia dėmesį.

Tačiau nusprendžiau nekeisti aprangos. „Patirtis parodė, kad platūs sanjasio drabužiai turi daugiau pranašumo, nei kelnės ir marškiniai, - pagalvojau, - bent jau vien dėl to, kad į mane kreipiasi daug žmonių, užduodami klausimus apie dvasinį gyvenimą.“

Po tokio mano sprendimo buvau didžiai atlygintas. Praėjus dviem mano turo savaitėms užsiregistravau skrydžiui iš Boizo, Aidaho valstijos, į Solt Leik Sitį. Žinoma, buvau pastatytas šone ypatingam saugumo patikrinimui.

- Išskėskite kojas ir ištieskite į šalis rankas, kol apieškosiu jūsų kūną, - pasakė pareigūnas.

Nusišypsojau.

- Gerai, - atsakiau, - esu prie to pripratęs.

Jis pradėjo nuo rankų ir po to delnais slydo iki juosmens.

- Ar ši marška tvirtai surišta? – paklausė jis.

- Tai vadinama dhočiu, pone, - atsakiau. – Taip, jis tvirtai surištas.

- Tiesiog pagalvojau, kad turėčiau paklausti, - pasakė jis. – Paskutinį kartą, kai plešknojau vieną iš jūsų vaikinų, marška nukrito. Jis stovėjo su keisčiausiai apatiniais, kokius tik man teko matyti.

Sukikenau.

Papleškojęs iki apačios jis palydėjo mane prie staliuko tikrinti rankinį bagažą.

- Iš tiesų norėčiau jums užduoti klausimą, jie galima, - pasakė jis tyliai, atidarinėdamas mano portfelį.

- Gerai, pareigūne, - atsakiau. – Būtent tą jūs ir turite daryti. Aš vertinu šias apsaugo priemones. Dėl jų mes jaučiamės saugūs.

- Ne, turiu galvoje kitokios rūšies klausimą, - pasakė jis dairydamasis ir norėdamas įsitikinti, ar niekas nepastebi.

- Esate dvasingas žmogus, - tęsė jis, - ir atrodo toks laimingas. Gal galėtumėte pasakyti, kodėl aš gyvenime tiek kenčiu?

- Na, pone, - pasakiau, - kančia visuomet lydės materialiam gyvenime. Galima ją kuo nors pakeisti, tačiau negalima pakeisti tikrovės - mes visi susirgsime, pasensime ir numirsime. Turite nukeliauti į savo vidų ir atrasti savąjį aš, kuris amžinas, visa žinantis ir palaimingas.

- Į ką panašus dvasinis aš? – paklausė jis, paimdamas mano spausdintuvą.

- Esame dvasinės būtybės, - pasakiau, - turime dvasinį kūną ir dvasines jusles bei emocijas. Tas kūnas yra amžinas. Jis niekada nesensta.

Jis pažvelgė į mane.

- Ar Dievas iš tiesų egzistuoja? – paklausė jis.

Kaip tuo metu sušuko kitas apsaugos darbuotojas.

- Ei, Bilai, - riktelėjo jis, - kokie sunkumai? Kodėl taip ilgai kalbi?

- Jokių sunkumų, - sušuko jam Bilas. – Tiesiog dar kartą tikrinu. – Tuomet jis pažvelgė į mane laukdamas atsakymo į savo klausimą.

- Žinoma, kad Dievas egzistuoja, - atsakiau, - ir galite Jį pamatyti. Tačiau tam reikia turėti būtinų savybių.

- Kokių? – paklausė jis toliau lėtai žiūrinėdamas mano daiktus.

- Bilai, - sušuko kitas pareigūnas, - baik su tuo žmogumi! Didžiulė eilė laukia!

Buvo akivaizdu, kad Bilas neskubėjo, nes norėjo užduoti man klausimus.

- Ko reikia, norint pamatyti Dievą? – paklausiau.

- Meilės, - atsakiau.

- Tačiau kaip... – pradėjo jis, kai prie jo priėjo kitas apsaugos pareigūnas.

- Bilai, - paklausė jis, - ar šis džentelmenas kelia grėsmę saugumui?

- Ne, pone, - atsakė Bilas.

- Tuomet paskubink reikalą, - pasakė pareigūnas.

- Norėjau jo paklausti dar vieno klausimo, - pasakė Bilas.

- Tuomet klausk, - pasakė pareigūnas.

- Turiu galvoje apie gyvenimą, - atsakė Bilas.

Pareigūnas akimirką spoksojo į jį.

- Bilai, čia netinkama vieta tam, - pasakė jis.

Pareigūnas pasisuko į mane.

- Dabar galite eiti, pone, - pasakė jis.

- Tačiau man reikia sužinoti... – pradėjo sakyti Bilas.

- Atgal prie darbo, - pasakė pareigūnas rūščiai.

- Gal galėčiau jam duoti savo vizitinę? – paklausiau pareigūno nueidamas.

- Ne, - atsakė pareigūnas. – Jis tarnyboje.

Paėjęs dvidešimt metrų atsigrėžiau ir pamačiau, kaip Bilas gavo barti. Pasukau link išvykimo vartų ir vis galvojau apie jį, kai jauna moteris priėjo prie manęs.

- Ar esate krišnaistas? – paklausė ji.

- Taip, - atsakiau.

- Ar turite kokios nors literatūros? – paklausė ji plačiai šypsodamasi. – Visuomet norėjau sužinoti ką nors apie jūsų tikėjimą.

- Labai gaila, - pasakiau, - nieko neturiu su savimi, tačiau išsiųsčiau jums paštu keletą knygų, jei atsiųstumėte savo adresą.

Kortelė, kurią norėjau duoti Biliui, vis dar buvo mano rankoje, tai iš karto ją atidaviau moteriai.

- Puiku! – pasakė ji. – Nepamirškite.

Nusišypsojau.

- Nepamiršiu, - atsakiau.

Kadangi buvau prikaupęs skraidymo taškų, keliavau verslo klase. Praėjus dvidešimčiai minučių nuo pakilimo, perėjimu priėjo moteris ir atsistojo šalimais.

- Ar esate budistas? – paklausė ji.

- Ne, - atsakiau, - esu vienuolis iš Harė Krišna judėjimo.

- Aš budistė, - pasakė ji. – Gal galėtumėte papasakoti, koks skirtumas tarp Harė Krišna ir budizmo?

Vyras, sėdėjęs šalimais, padėjo į šalį „Wall Street” žurnalą ir stebėjo, kas vyksta.

- Pagrindinis skirtumas tas, kad Harė Krišna judėjimo nariai pripažįsta, kad absoliuti tiesa yra asmenybė, - atsakiau aš. – Budizmas nurodo, kad galiausiai viskas yra tuštuma.

Vyras vėl pradėjo skaityti savo žurnalą.

- Taip, - pasakė ji, - tai tiesa. O ką gi mes turime bendra?

- Daugybę dalykų, - pasakiau aš, - pradedant tuo, kad mes tikime reinkarnacija.

- Minutėle, - pasakė ji pasisukdama į vyrą, sėdintį šalia. – Pone, - pasakė ji, - kaip manote, ar galėtumėte apsikeisti su manimi vietomis? Labai norėčiau pasikalbėti su šiuo vienuoliu.

Vyras nuleido žurnalą.

- Ar keliaujate verslo klase? – paklausė jis.

- Ne, - atsakė ji. – Ekonomine. Tačiau mano vieta prie krašto.

Jis netikėdamas savo ausimis pažvelgė į ją.

- Tai man daug reikštų, - pasakė ji. – Prašau. Man reikia dvasinio bendravimo.

Jis vis dar negalėjo patikėti tuo, ką girdi.

- Man tikrai reikia to, - pasakė ji.

Vyras dar kartą pagalvojo.

- Gerai, - mano nustebimui pasakė jis, - jei jums tai tiek daug reiškia. – Jis susirinko savo daiktus ir paėmęs jos įlaipinimo kortelę nuėjo prie jos vietos ekonominėje klasėje.

Ji atsisėdo šalia manęs.

- Taigi, - pasakė ji, - pasakėte kažką apie reinkarnaciją?

Per devyniasdešimties minučių skrydį mes aptarinėjome skirtumus tarp vaišnavizmo ir budizmo.

Solt Leik Sityjeėjau per oro uostą prie bagažo karuselės, kai mane sustabdė moteris.

- Atsiprašau, pone, - pasakė jis, - ar galėčiau paklausti, kokį tikėjimą išpažįstate?

- Esu iš Harė Krišna judėjimo, - atsakiau. – Seku senovine dvasine tradicija iš Indijos.

- Aišku, - atsakė ji. – O ar ypatingai svarbu dėvėti tokius drabužius?

Nusišypsojau.

- Taip, svarbu, - atsakiau. – Rengiamės taip tam, kad žmonės užduotų mums klausimus.

Ji nusijuokė.

- Rimtai, - atsakiau. – Išvaizda atspindi žmogaus vidų. Prieš tapdamas vienuoliu buvau labai puolęs. Mano nešvarūs ir netvarkingi drabužiai rodė užterštą širdį. Dabar stengiuosi suprasti

Dievą, o šie drabužiai rodo mano tyrus ketinimus.

- Gerai pasakyta, - atsakė ji. – Ar ruošiatės aplankyti mormonų šventyklą Solt Leik Sityje?

- Žinoma, jei turėsiu laiko, - atsakiau.

- Aplankykite ir Brihamo Jaunesniojo Universitetą, - pasakė ji. – Dauguma studentų yra puikūs jauni mormonai.

- Pasisitengsiu, - atsakiau.

Mes paspaudė vienas kitam rankas.

- Saugių kelionių, - pasakė ji.

Kai per laiptus sunkiai vežiau lagaminą ant ratukų, jaunas vyras, ėjęs už manęs, padėjo savo ranką man ant nugaros apačios ir švelniai pastūmė mane.

- Labai ačiū, - pasakiau, kai užlipome į viršų.

Jis nusijuokė.

- Pamaniau, kad už tai man dangus atlygins, - pasakė jis.

Kol laukiau savo krepšių prie karuselės, prie manęs priėjo penkiasdešimtmetė moteris.

- Jūs amerikietis, ar ne? – paklausė ji.

- Taip, pone, - atsakiau.

- Tačiau einate Rytų keliu. Kodėl?

- Ši tradicija atsakė į visus mano dvasinius klausimus, - atsakiau.

- O kiek metų praktikuojate? – paklausė ji.

Reikėjo akimirką pagalvoti.

- Keturiasdešimt, - atsakiau.

- Keturiasdešimt metų! – sušuko ji. Po to ji nuleido balsą ir palinko į priekį. – Ir visus tuos metus buvote ištikimas? – paklausė ji. – Ar laikotės savo įžadų?

Linktelėjau galva.

- Taip pone, - atsakiau. – Buvau ištikimas ir laikiausi savo įžadų.

- Džordžai! – sušuko ji savo vyrui, laukiančiam prie bagažo karuselės. – Atnešk man dvidešimt baksų.

Jos vyras išsitraukė piniginę, priėjo ir padavė jai dvidešimties dolerių banknotą. Žmona įdėjo pinigus man į delną.

- Tęskite gerą darbą, - pasakė ji ir nuėjo.

Keturias nuostabias dienas praleidau su Čaru das ir jo žmona Vaibhavi dasi jų šventykloje ispaniškame Forke, į pietus nuo Solt Leik Sičio. Vakare prieš išvykstant gavau el. laišką iš JAV

Valstybinio departamento. Jis greičiausiai buvo išsiųstas dėl to, kad mane daugybę kartų papildomai tikrino oro uostuose.

„Brangus Pone, - buvo pradedama.

Kreipiamės į jūsų organizaciją JAV Vidaus saugumo departamento vardu prašydami informacijos apie tai, ar oro uosto saugumo kontrolė kelia nepatogumų jūsų religinei praktikai ar išraiškai. Pavyzdžiui, ar jūsų tikėjimo žmonės, dėvintys religinius drabužius mano, kad su jais kitaip elgiamasi oro uosto saugumo patikrinimo metu dėl dėvimų drabužių ar turimų religinių simbolių? Būsime dėkingi už jūsų pagalbą sprendžiant religinės praktikos ir išraiškos problemas oro uosto saugumo kontrolės metu.“

Atsakiau:

„Brangūs Ponai,

Atrodo, kad kartais esu išskiriamas patikrinimui dėl mano religinės aprangos. Tačiau nesiskundžiu. Turint galvoje dabartinę terorizmo grėsmę mūsų šaliai, tokios saugumo priemonės priimtinos. Dar daugiau, tai suteikia man galimybę pasidalinti savo tikėjimu su jumis visais.

Geriausio linkėjimai,
Indradjuma Svamis.“

Kitą rytą išskridau į Dalasą, Teksaso valstiją. Buvau pasodintas prie džentelmeno, kuris įnikęs skaitė kažką, panašų į Bibliją. Kai jis pasidėjo knygą į kišenę priešais save, paklausiau, ar galėčiau kuriam laikui ją pasiskolinti.

Jis nusišypsojo.

- Tai „Mormono knyga“, - atsakė jis.

- Puiku, - pasakiau. – Visuomet domėjausi kitais tikėjimais.

- Ir aš, - atsakė jis. – Ar turite „Bhagavad-gitos“ egzempliorių?

- Skaitėte Gitą? – paklausiau.

- Na ne, - atsakė jis. – Tačiau žinau, kad tai krišnaistų šventraštis, o iš jūsų drabužių matau, kad esate krišnaistas.

Taip prasidėjo malonus, gilus pokalbis apie religiją, trukęs ištisas dvi su puse valandos iki mums atvykstant. Kai lėktuvas leidosi, džentelmenas nusišypsojo.

- Galite pasilikti knygą, - pasakė jis.

Ji buvo didelė ir puošni, matėsi, kad tai specialus leidinys.

- Ačiū, - pasakiau. – Laikau tai labai ypatinga dovana. Jei duotumėte savo vizitinę kortelę, išsiųsčiau jums „Bhagavad-gitą“.

- Man būtų garbė, - pasakė jis paduodamas vizitinę.

Tą vakarą pažvelgiau į džentelmeno vizitinę. Akys išsiplėtė iš nuostabos, kai riebios raidės viršuje tarsi pervėrė mane. Perskaičiau:

Brighamo Jaunesniojo Universitetas, Dailės ir komunikacijos koledžo dekanas.

„Na, - pagalvojau, - puikus siurprizas dienos pabaigoje.“

Šrila Prabhupada rašo:

„Šalyje, vadinamoje Majuradhvadža, žemesnio sluoksnio žmonės, kurie laikomi menkesniais net už šūdras, taip pat išventinami į vaišnavus ir gali atlikti atsidavimo tarnystę. O kai jie tinkamai apsirengia, su tilaka ant kūno ir karoliais rankose bei ant kaklo, jie atrodo, lyg būtų atvykę iš Vaikunthos. Iš tiesų jie atrodo taip gražiai, kad iš karto pranoksta parastus brahmanus.“

[Atsidavimo nektaras, 5 skyrius]